

mener vilde med Rette kunne anføres. Kun skal jeg, for at forebygge en Misforstaaelse, til hvilken jeg ikke vil have givet Anledning, erklære, at jeg ikke nogenfinde har formeent, at det omtalte Laan skulde kunne have vundet den retningsmæssige Monarchs Anerkjendelse; det var vistnok en ganske simpel Selsfølge, at Laanet maatte annulleres; men, hvor sikkert og rigtigt det end er, at dette skeete og maatte skee, saa rammedes dog Mange haardt deraf, og — hvad ogsaa er anført af en anden æret Landstingsmand — det, som det kommer an paa, er for en væsentlig Deel, i hvilken Grad Skatteevnen i den paagældende Landsdeel har været tagen i Beslag, i hvilken Grad der er gjort Kray paa Statterdelen. — Jeg skylder dog endnu at tilføie et Par Ord, for at man ikke skal troe, at der i Uttringer af mig ligger en Bebreidelse, som jeg ikke har tilstgiet, imod en tidligere Finantsbestyrelse, og jeg troer, at det høitærede Thing selv, efter hvad jeg skal anføre, vil see, at man i den Henseende ikke tør sælde den haarde Dom, som blev udtalt af de ærede Landstingsmænd. Det er nemlig angaaende den Collision, som jeg fremhævede var tilstede imellem Finantsloven for 1853—54 og det senere for samme Aar emanerede Statsbudget. Det maa jo dog erindres, at under Forhandlingerne paa Rigsdagen blev det gjentagende fremhævet, at en Forandring maatte finde Sted; det gif ikke an, da senere Forholdene vare forrykkede, da Toldeenheden blev gennemført med Rigsdagens Billigelse, da at lade Forholdet for Hertugdømmerne staae paa samme Maade. Nu var det vel muligt, at man kunde have givet en Finantslov for Hertugdømmerne og en ganske anden for Kongeriget; men der var jo blevet en Lacune imellem dem, som slet ikke var udfyldt. I det mindste i Formen maatte det forudsættes, at Kongerigets Finantslov maatte forandres; thi det kunde ikke nytte, naar der stod i Kongerigets Finantslov: saa og saa Meget skal Kongeriget præstere, og det som Følge deraf var forudsat, at Hertugdømmerne skulde præstere

Resten: da at give en Finantslov for Hertugdømmerne og dert sig, at de kun skulde præstere saa og saa meget mindre, og ikke omtale, hvor da den øvrige Sum skulde komme fra. Det var altsaa nødvendigt, at der maatte tages Hensyn hertil. Om Formen nu skulde være den, der valgtes i Statsbudgettet for hele Monarchiet, eller ei, skal jeg lade staae ved sit Værd; thi man kan altid være noget uenig med Hensyn til den specielle Udførelsemaade; men jeg troer, at turde vente, at man vil erkjende, at det ikke var muligt, da Forholdene vare saa ganske forandrede, at ville ligeoverfor Dypgjørelsen med Hertugdømmet Slesvig og Hertugdømmet Holsteen havde de Principer, der ere anerkjendte som urigtige, for Forandringen, og det maa dog ogsaa erindres, at den Finantslov, der indeholdt disse urigtige Principer, var udarbejdet lang Tid iforveien. Den blev forelagt ved Rigsdagesessionens Begyndelse, men var naturligvis udarbejdet forinden, og nu gif der en lang Periode, hvori denne Finantslov behandledes, og derefter endnu flere Maaneder, inden Statsbudgettet udfom, saaledes at Statsbudgettet er fra 2den September 1853, hvilket jo viser, hvor langt et Tidsrum der er forløbet imellem disse to Actstykkers Tilblivelse. Selv efter den Forandring, der saaledes fandt Sted med Hensyn til Posteringsmaaden, er jo dog, som bekiendt, Resultatet blevet dette: at Hertugdømmet Holsteen har forbrugt, hvad det havde, og desuden nedbragt Kassebeholdningen, der ved Aarets Begyndelse var 742,000 Rd., til 461,000 Rd., Hertugdømmet Slesvig ligeledes forbrugt, hvad der indflød, og nedbragt Kassebeholdningen fra 456,000 Rd. til 54,000 Rd. Naar man nu vilde have bebyrdet disse Hertugdømmer med 927,000 Rd. mere, vilde det dog vistnok være blevet en aldeles uholdbar Dypgjørelse. Jeg skal blot endnu gjentagende bemærke, at, hvad der blev fastsat ved Statsbudgettet, det bifaldt Rigsdagen; det maa altsaa af det ærede Thing anerkjendes for retfærdigt og billigt.